

бранъ обичния си мъжъ? Отново идѣха дългитѣ самотни дни, пълни съ тревога и неизвестность, безсъннитѣ нощи, когато простната предъ кандилото, царицата не се уморяваше да моли съ вѣра и топли сълзи Света Богородица и всички светци и чудотворци.

Не бѣше ли дошло време да помисли малко и за себе си? Десетъ години изпитания и грижи бѣха превили стройната му снага, половина отъ косата му бѣше побѣлѣла, дълбоки бръчки изрѣзваха измършавѣлото му лице. Само дръзкиятъ блѣсъкъ на очитѣ му не бѣше намалѣлъ.

Елена въздѣхна и изтри хубавитѣ си мигли.

А друга беда се надигаше тъмна и безлика — опасната мѣлва за недоволство и закани отъ народъ и боляри. Уморени бѣха всички. И жадни за власт и богатства. А обилнитѣ приходи отиваха все за орѣжия, коне и войкарски плати.

— Потърпете още малко... — казваше Асѣнь. — Сега или никога ние ще постигнемъ великата си мечта.

Но кой не искаше вече да чака.

И още едно нѣщо мѣчеше душата на царицата и я сушеше като зла невѣрна болестъ. А тайната не можеше повече да се крие. Рано или късно всѣки щѣше да я узнае. Но какъ да му каже? Нѣмаше дързостъ. Всѣки пѣтъ, когато отваряше уста да изрече страшното, нѣкакъвъ безименъ ужасъ сковаваше челюститѣ ѝ.

Тя захвърли везбата, стана и отиде къмъ прозореца. Долу на една малка морава царѣтъ играеше на гоненица съ децата. Яснитѣ имъ гласове отъ време на време трепваха въ неударжими смѣхове. Следъ това Иоанъ и Александъръ почнаха да опѣватъ малкитѣ си лѣжкове и да целятъ една стройна фиданка, а царѣтъ качи русокосата Мария на гърба си като на конче и се спусна къмъ палата.

Елена се дръпна отъ прозореца и се помѣчи да се усмихне. Асѣнь се втурна въ стаята залѣхтѣнъ и руменъ отъ играта.

— Колко си веселъ днесъ — каза Елена и го изгледа очудено. — Не е на хубаво толкозъ смѣхъ.

— А ти? Ти защо не си весела? — Той пусна моми-